

И ми дай твоя-та пушка,
Я ща на просекъ да стана,
Потера да си пресрешна,
Родопъ ще да пригледамъ.“
Си стана Босоль отиде,
И на друмища заседна,
На кърстопжтъ полегна.
Ей че си иде потеря,
Босоль подиръ ногледна.
Него Арапче опозна,
Па на потеря думаше:
„Че чувате ли, потеря!
Тука е самъ си младъ Босоль.“
Като си зачу потеря,
Тѣ ми сѣ назадъ повърна,

Босоль живъ да улови.
Ка сѣ разви младъ Босоль,
Извади сабя френгліа,
Напредъ потеря исече,
Току Арапче остана,
Тѣ са Босольо молеше:
„Бае ле Босо, бае ле!
Я ми глава не зимай,
Че сжмъ си единъ у майка!“
Босоль Арапче не слуша,
Черни му очи извърте,
Десна му ржка отреза,
Тѣ го на царя запрати,
Да види царя, да чуе,
Какви юнаци живеятъ.

215.

Аидутъ Велко.

„Кой ще ти носи дълга-та пушка
Войлія, хайдутъ Велко, бойліа?“
„Нека ъъ носи Милошъ побратимъ
За меня, първо либе, за меня;
Емъ да ъъ носи, емъ да ся хвали
Сжсъ меня, първо либе, сжсъ меня.“ —
„Кой ще ти яха врания-та коня
Доря-на, хайдутъ Велко, доря-на?“
„Нека го яха Милошъ побратимъ
За меня, първо либе, за меня;
Емъ да го яха, емъ да ся хвали
Сжсъ меня, първо либе, сжсъ меня.“

216.

Аидутъ Велко.

Израстло ми баденъ дре'о тенко високо,
Потъ дре'о ъъ Аидутъ Велко сосъ мала мома;
Душекъ му ъъ църна земя сѣ трева зелена,